

lar innehålla äfven arter, som efterapa samma herrskande Heliconidformer, så att t. ex. *Ithomia ilerdina* i S. Paulo vanligen har i sitt följe några få individer af tre helt och hållet olika slägten (*Leptalis*, *Dioptis*, *Pericopis*), hvilka hafva maskerat sig efter henne i alldeles samma livré, såväl till form som färg och teckning, till den grad, att de alla fyra icke kunna skiljas från hvarandra så länge de flyga!

Men det fins en annan märkvärdig omständighet, som vi ännu icke äro i stånd att fullständigt förklara, nämligen att vissa grupper af Heliconidfjärilar sjelfva efterapa andra insekter. Hos dem synes det, som om afsöndringen af den illasmakande vätskan icke vore nog stark, utan att en skyddande likhet äfven behöfdes för deras bestånd, fastän de därvid tagit andra än sina slägtingar till förebilder.

Det är emellertid icke blott Heliconiderna, som sålunda äro föremål för efterapning, oaktadt de oftast tjena till förebilder. De talrika svarta och röda sydamerikanska *Papilio*-arterna m. fl. hafva likaledes sina efterapare, hvilket är så mycket naturligare, som ifrågavarande grupper spela nästan lika stor rol som Heliconiderna och, efter allt att döma, äro i besittning af något likartadt skyddsmedel.

Äfven i andra delar af verlden har man samlat en mängd iakttagelser af samma beskaffenhet som de nu skildrade. Såväl från Afrika, som från Indien och de malajiska öarna känner man bland fjärilarna många exempel på en dylik förklädnad. Danaiderna och Acræiderna i den gamla verldens tropiker bilda i sjelfva verket en stor grupp tillsammans med Heliconiderna; de hafva samma allmänna form, bygnad